

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională
a României.

Pagina 1: Icoana Sfintei Mărturisitoare Blandina de la Iași
realizată de pictorul Răzvan Bădescu

Redactor: Cristi Reuț

Tehnoredactor: Alina Andrei

Design copertă: Lucian Dragomir

Prepress: Leonard Lunguleac

Editura Doxologia, Cuza-Vodă, 51, 700038, Iași

Tel.: +40 374704804

E-mail: editura@doxologia.ro

 Editura Doxologia

Comenzi:

<https://edituradoxologia.ro>

Email: comenzi@edituradoxologia.ro

Tel.: +40 724550463

© Doxologia, 2026

ISBN: 978-630-301-304-6

Pr. dr. Bogdan-Vlăduț Brînză

Sfânta Mărturisitoare Blandina de la Iași

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA

Iași, 2026

Cuprins

Sinaxar	7
Argumente pentru canonizarea Sfintei Mărturisitoare Blandina de la Iași...	15

*În luna mai, în ziua a douăzeci și patra,
pomenirea Sfintei Blandina, mărturisiri-
toare a lui Hristos și pildă de viață
sfântă în vremuri de prigoană*

Sfânta lui Dumnezeu Blandina Gobjilă s-a născut la 24 februarie 1906, în satul Grușenți-Chelmești din Basarabia, din părinți binecredincioși și temători de Dumnezeu. Tatăl ei se numea Zaharia și era preot, iar mama, Serafima. Încă din pruncie au fost sădite în inima ei evlavia, smerenia și dragostea pentru sfintele slujbe, căci cu multă râvnă mergea la biserică și se ostenea în lăcașul Domnului, cântând la strună, citind din cărțile sfinte, învățând rânduiala sfintelor slujbe și deprinzându-se cu rugăciunea, pe care a ținut-o până în ceasul mutării sale la Domnul.

Căsătorindu-se cu un bărbat dreptcredincios, Gheorghe Gobjilă, fiu de preot, și-au trăit viața de familie cu înțelepciune,

în tihnă și bucurie, păzind poruncile lui Dumnezeu. Au fost binecuvântați cu un fiu, Vladislav-Slavcic, pe care l-au crescut în frica de Dumnezeu.

Nu după multă vreme de la anexarea Basarabiei de către URSS, prigoana bolșevică asupra intelectualilor și a familiilor înstărite a afectat și familia Blandinei. În anul 1941 a fost arestată împreună cu soțul său și trimisă în cumplitul exil din Siberia, unde a petrecut ani de temniță și muncă silnică, cunoscând foametea, frigul, batjocura și moartea nedreaptă a soțului iubit, Gheorghe.

Fiind în închisoare, i s-a arătat în vis Domnul Iisus Hristos răstignit, spunându-i: „Vezi cât sufăr și Eu pe nedrept, nevinovat fiind?”. Această vedenie a purtat-o în suflet toată viața, ca pe un dar de la Dumnezeu, căci i-a adus multă liniște, putere, pace și mângâiere în încercările prin care a trecut.

Întru răbdare a fost mai presus decât mulți; a slujit bolnavilor, a botezat prunci în ascuns, a mângâiat pe cei deznădăjduiți și întemnițați și a rostit rugăciuni neîncetate

în mijlocul suferinței. Cu smerenie a spălat podelele în spitale și s-a ostenit în fabrici și pe câmpuri, dar în taină lucra și în ogorul Domnului. Deși a pătimit multe suferințe în trupul ei, sufletește s-a odihnit prin cuvintele pe care le purta în inimă: „Toate sunt în mâna lui Dumnezeu. Din moarte face viață și invers.” A petrecut mulți ani alături de maici și preoți deținuți, unde se săvârșeau slujbe în taină, cu lacrimi și cu foc lăuntric.

După ani grei de suferință, în anul 1949 a fost eliberată, dar a fost silită să rămână în Siberia, într-un sat îndepărtat, unde a primit-o în grijă pe mama sa și a trăit într-o osteneală și rugăciune, până la moartea acesteia. Apoi, prin pronia Domnului, după 15 ani de chin în Siberia, în 1957 a venit în România, rămânând la Iași, lângă Sfânta Cuvioasă Parascheva, pe care o cinstea cu multă evlavie, având-o drept ocrotitoare și ajutoare, alături de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.

Viețuirea sa a fost asemenea unei monahii: în fiecare zi, din zori și până în seară, era la Catedrala Mitropolitană, ștergea

icoanele și făcea curățenie, petrecând zilele cu smerenie, în post, în rugăciuni cu lacrimi și milostenie. Seara, în casa credincioșilor unde era găzduită, citea psalmi, acatiste și săvârșea Miezonoaptea.

Abia ajunsă în țară, scăpând, cu ajutorul lui Dumnezeu, de greaua și îndelunga prigoană, avea să primească în scurt timp o altă sabie care i-a străpuns inima, cu atât mai dureroasă cu cât venea prin mâna fiului ei. Fiind presată de acesta să aleagă între mărturisirea credinței și rămânerea în casa lui, sfânta a mărturisit: „Voi mie să nu-mi dați trei zile ca să-L aleg pe Dumnezeu. Eu pe Dumnezeu Îl am întotdeauna. Eu de orice mă lepăd, dar de Dumnezeu nu mă lepăd! Nu trebuie să mă gândesc trei zile, vă spun acum: dacă nu se poate să fiu și cu Dumnezeu, și cu voi, atunci Îl aleg pe Dumnezeu.” Celor care o judecau pentru viața smerită pe care din dragoste pentru Hristos a ales să o ducă, le răspundea cu seninătate: „Mie nu îmi este rușine să spăl picioarele Mântuitorului Hristos.” Mulți au văzut

în ea o femeie sfântă, ascunsă ochilor lumii, dar cunoscută lui Dumnezeu.

S-a mutat la Domnul la 24 mai 1971, înainte de Înălțarea Domnului, ca să i se poată cânta, după dorința ei, „Hristos a înviat!”. La înmormântarea sa, biserica s-a umplut de preoți și de popor, oameni din toate categoriile sociale, care i-au cunoscut dragostea și căldura sufletească și care îi dăduseră numele de „mama Blandina”. Fiul său, văzând mulțimea de oameni care a venit să o prohodască, cuprins de durere, a rostit cu lacrimi: „Am avut o mamă sfântă.”

Pilda vieții ei este o comoară duhovnicească pentru cei care-L caută pe Dumnezeu în smerenie, în tăcere, în suferință și în slujire tainică. Nu a fost învățătoare doar prin cuvânt, ci mai ales prin felul ei de trăi; deși nu a suferit martiriul, a fost mucenită în duh și, cu toate că nu a fost călugărită, a viețuit ca o monahie.

Pentru aceasta, pe mama Blandina, ostentoarea cea neobosită a lui Hristos, o pomenim astăzi cu credință și cu evlavie, ca pe una care s-a arătat pildă de jertfă și